

Хмельницька міська територіальна громада
Централізована бібліотечна система
Давидковецька бібліотека-філія №5

ДАВИДКІВЦІ

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

2022

Немає в людини нічого милішого над свою рідну землю. Де хто народився, де провів свої дитячі роки, до тієї землі прив'язується він усією душею на ціле життя. А хто, буває, відірветься від своєї рідної землі, той мріє завжди про неї, як про святість найбільшу.

Іван Огієнко

Географічне положення. Село **Давидківці** розташоване у верхній частині басейну Південного Бугу, на Подільській височині. Воно займає зручне географічне положення: через землі Давидковець (у південній частині) проходить дорога, що має державне значення. Зручність географічного положення сприяла тому, що в давнину через територію навколишніх земель проходили важливі торгові шляхи, які пролягали із заходу на схід та з півночі на південь.

Давидківці межують на сході з селом Бахматівці, на півночі – з селами Шпичинці, Стуфчинці, на півдні – з селом Копистин, на південному заході – з колишнім селом Лезнево (сьогодні мікрорайон м. Хмельницького).

Лівую притокою Південного Бугу є р. Зінчиця, яка має 45 приток. Довжина її сягає 28 км. Зінчиця бере початок західніше села Скаржниці Ярмолинецького району. У середній течії вона приймає 6 лівих приток і 9 правих. На північній околиці Давидковець річка розливається у став. Довжина його 1800 м і ширина 200–300 м. Здавна жителі села

називали ці води річкою Дзвінкою, Фосою або Грабаркою.

Перші згадки. Територія, на якій знаходяться Давидківці була заселена з найдавніших часів. Про це свідчать кам'яні знаряддя праці первісної людини, які були тут знайдені.

У роботі С. Ю. Демидка «Археологічна карта міста Хмельницький» (збірник матеріалів «Місто Хмельницький в контексті історії України») знаходимо відомості про давнє поселення, розташоване за 1,5 км на захід – північний захід

від села, на правому березі р. Зінчиця. На поверхні зібрано фрагменти ретушованих кам'яних знарядь, дрібні фрагменти ліпного посуду II тис. до н.е., маловиразні фрагменти гончарної кераміки, ймовірно, XII–XIII ст.

У давнину територія Давидковець (поділ зберігся до кінця XIX ст.), за словами Ю. Сіцінського, складалася з трьох частин: східна частина села називалася Осовик, середня – Давидківці, а західна – Гусаківці (Осаківці).

За переказами, які дійшли до наших днів, село виникло на північній стороні р. Зінчиця (розмовне – Дзвінка). У праці Ю. Сіцінського «Приходы и церкви Подольской епархии» читаємо: «По рассказам старожилов, село первоначально находилось на противоположном берегу речки Звоники, где до недавнего времени при вспашке находили куски глиняной посуды и монеты польской чеканки». Ймовірно, село було знищене під час набігів татар в XV ст., адже знаходилося воно на перехресті двох татарських шляхів – Чорного і Кучманського.

Легенда про походження назви. Назва походить від того, що першим, хто збудував хату і поселився в середній частині села, був Давид, а в західній – Сак. Але існує і друга версія, щодо назви Гусаківці. У 1419–1434 рр. в Чехії тривали гуситські війни (гуситами називали себе прихильники проповідника Яна Гуса), які були спрямовані проти засилля католицизму і влади німців. У 1422 р. на допомогу гуситам прибув загін з-поміж православних підданих Великого Князівства Литовського, які боролися проти покатоличення своєї країни. Вісім років вони боролися проти польських і німецьких військ. Після закінчення гуситських війн частина православних повернулася на українські землі та розселилася на Волині й Поділлі. Окремі з них – на території сучасного села Давидківці (окремим поселенням у лісистій західній частині). Називали вони себе гуситами, а від цього західна частина села отримала назву Гусаківці (Осаківці). Ця назва майже повністю зникла в 30-х роках XX ст.

Історія села. У 1434 р. Поділля ввійшло до складу Подільського воєводства – адміністративно-територіальної одиниці Королівства Польського та Корони Польської в Речі Посполитій. Подільське воєводство ділилося на повіти.

Територія, де сьогодні знаходяться Давидківці, входила до складу Летичівського повіту. Проте назви села не знаходимо ні в «Переписі королівського добра на Поділлі від 1469 р.», ні в «Реєстрі димів Подільської землі від 1493 р.». Напевно, назва села Давидківці не була ідентифікована.

Письмова згадка про Давидківці міститься в переліку сіл Меджибізького повіту 1530 р. («Місто Хмельницький в контексті історії України», ст. 227). У селі проживало, ймовірно, декілька родин.

У 1540 р. польський король Сигізмунд I Старий віддав землі так званого Меджибізького ключа (ключ – адміністративно-територіальна одиниця) Миколаю Сенявському.

Миколай Сенявський (1489 – 1569) – державний і політичний діяч, гетьман коронний, воєвода Руський. За дорученням короля Миколай Сенявський – виходець із спольщеного руського шляхетського роду, активно займався заселенням теренів, спорожнілих внаслідок нападів татар.

З кінця XVI ст. сформувалися великі земельні володіння – Сенявщина, з центром у Меджибожі (або Меджибізький ключ). Села Меджибізького ключа понад два століття належали князям Сенявським. У селах керували прикажчики або орендатори магната.

Про участь жителів Давидковець у національно-визвольній війні українського народу під проводом Богдана Хмельницького (1648–1657 рр.) відомості не збереглися.

Після смерті останнього представника династії Сенявських – Адама Миколая Сенявського (1666–1726), його дочка Марія-Софія вийшла заміж за князя Олександра Августа Чарторийського (1697–1782). Чарторийські (пізніше Чарторийські) – княжий рід литовсько-руського походження. У 1434 р. рід отримав титул князів священної Римської імперії.

Після одруження князь Олександр Чарторийський приєднав до власних землеволодінь і величезні маєтки згаслого роду Сенявських. У джерелах згадується, що Давидківці були власністю Чарторийських. У «Приходах и церквях Подольской епархии» знаходимо: «Имение принадлежало некогда князьям Чарторийским...».

За адміністративним поділом Давидківці належали до Меджибізької волості Летичівського повіту. У 1717 р. в населених пунктах волості налічувалося 2403 господарства, з них 2164 належали підданам селянам, 88 – шляхтичам і 201 – євреям.

Згадку про Давидківці в XVII ст. знаходимо у роботі С. В. Трубочанінова «До історії Пłosкирова у XVII–XVIII ст.» (збірник «Місто Хмельницький в контексті історії України»). Село згадується як землі, що межували з Пłosкирівським староством.

У 1793 р., в результаті другого поділу Речі Посполитої, Поділля ввійшло до складу Російської імперії. Маєтки Чарторийських (куди належали і Давидківці) були конфісковані за наказом Катерини II, але в 1795 р. повернуті останнім. 3 липня 1795 р. Давидківці увійшло до Меджибізької волості Летичівського повіту Подільського намісництва.

На початку XIX ст. Давидківці надалі були власністю династії Чарторийських.

До маєтків Адама Чарторийського належало 25 міст та 459 сіл, понад 17,5 тис. підданих селян. Після його смерті Давидківці, як й інші володіння, перейшли до сина – князя Адама Єжи Чарторийського (1770–1861). Князь виявився видатним діячем польського національно-визвольного руху. У роки польського повстання (1830–1831 рр.) проти Російської імперії він очолював Національний уряд, який виступав за відновлення польської держави у кордонах 1772 р. Після поразки повстання Адам Єжи Чарторийський емігрував у Париж.

Землі, які належали князю, були конфісковані й передані у відання царського уряду. У «Приходах и церквях Подольской епархии» читаємо «...за участие последнего владельца, князя Адама Чарторийского, в польском мятеже 30-х годов оно (Давидківці) было конфисковано в казну и передано в ведение начальства военных поселений, которое переселило часть крестьян в Херсонскую губ., а на место их перевело сюда жителей из д. Бузуленец, лежавшей в 2 верстах к востоку от Давыдковец, и из д. Калиновки, находившейся на болотистом берегу р. Буга, в 4 верстах к югу от Давыдковец. В 1844 г. к Давыдковцам приписана была д. Бахматовцы, но в 1894 г. она восстановлена в самостоятельный приход».

Створення військових поселень було сприйняте селянами як спроба поневолення, що призвело до повстань. У 1857 р. військові поселення були скасовані. Після скасування військового поселення в «Приходах и церквях Подольской епархии» зазначено, що Давидківці були передані у відання Палати Державного Майна. У Давидківцях до сьогодні збереглися назви місць, пов'язаних з військовими поселеннями.

В кінці ХІХ ст. (1885 р.) с. Давидківці входило до Бахматовецької волості Летичівського повіту Подільської губернії. Відомий подільський історик і краєзнавець Володимир Гульдман у праці «Населенные места Подольской губернии» (1893 р.) пише: «Давыдковцы, с. Летичевского уезда, Бахматовецкой волости. 277 дворов. Жителей 1626 душ обоего пола. Стоит отъ уездного города въ 40 верстах и мѣстонахождения волостнаго правления въ 6. Ближайшая почтовая станция (куда адресуется корреспонденция – м. Меджибожь (22 версты); ближайшая земская станция – «Богдановцы» (7 верст); попутная къ губернскому городу – г. Проскуров (12 верств). С. Давыдковцы находится во 2 стань, въ 7 урядническом участкъ, во 2 участке судебно-мирового округа (мирового судьи), в 1 участке мирового посредника и во участке судебного слѣдователя».

На початку ХХ ст. кількість жителів с. Давидківці зростає.

З початком революції 1905–1907 рр. у Давидківцях розповсюджувалися листівки із закликом до повалення царського самодержавства. Оскільки село не було поміщицьким, то активних виступів тут не відбувалося.

З початком Першої світової війни Давидківці стають прифронтовим селом. Війна змушує жителів села копати траншеї і окопи. Вони збереглися у лісі до сьогодні. Більшість дорослого населення було мобілізовано на війну.

У 1923–1930 рр. Давидківці входили до Бахматовецького району Проскурівської округи.

Восени 1925 р. більшовики взяли курс на колективізацію сільського господарства. Колективізація – створення великих колективних господарств на основі селянських господарств, які контролювала держава.

У Давидківцях в 1927 р. було створено ТСОЗ (Товариство спільного обробітку землі). Його організатором став Михайло Скіць. Товариство об'єднувало 8 сімей і

користувалося 34 га землі. Основна частина селян не хотіла йти в колективне господарство.

У 1929 р. в с. Давидківці було створено перший колгосп (сільськогосподарська артіль). Він отримав назву «Травень». Головою артілі в 1929–1933 рр. був Терентій Боярчук. Головою сільської ради – Максим Бабій.

Як правило, першими у колгосп пішли бідніші селяни, які не мали власного реманенту, коней. Вони сподівалися, що, об'єднавшись, буде легше працювати. Крім того, більшовики розпалювали у бідних ненависть до заможних селян. Проте більшість селян відмовилася вступити у колгосп. Вони хотіли бути власниками своєї землі і працювати біля неї.

У 1928 р. в Україні відбулася хлібозаготівельна криза. Причиною її був неврожай. Попри те, що хліба не вистачало, влада примушувала селян здавати його за державними цінами. Ціни були значно нижчі ринкових, і селяни ухилялись від державних хлібозаготівель.

У лютому 1929 р. влада приступила до здійснення примусової колективізації. До кінця 1932 р. було колективізовано близько 70 % селянських господарств, понад 80 % посівних площ України. Вступаючи у колгосп, селяни змушені були віддавати весь свій сільськогосподарський інвентар, коней, корів, овець.

В ході примусової колективізації починається «ліквідація куркульства як класу». Розкуркулення – примусове позбавлення селян власності. На практиці це було фізичне знищення заможних селян і тих, кого підозрювали у ворожому ставленні до радянської влади. До куркулів зараховували практично всіх селян, які не погоджувалися вступати в колгосп.

Процес ліквідації заможного селянства не минув і Давидківців. В ході боротьби з «куркулями» були ліквідовані господарства працюючих селян-одноосібників.

Однією із найстрашніших трагедій, яку пережив український народ, був Голодомор 1932–1933 рр. Більшовицький режим в Україні створив умови, які прирікали мільйони українських селян на голодну смерть. Головними чинниками геноциду в українських селах були: примусове вилучення у селян зерна та всього виявленого продовольства; український хлібний експорт; ізоляція сільських населених пунктів з метою запобігання виїзду людей у пошуках їжі.

Голодомор 1932–1933 рр. пережили і жителі села Давидківці. За різними даними, в с. Давидківці у 1932–1933 рр. загинуло близько 70 осіб. На сьогодні встановлено імена 66. Мартиролог укладено на підставі даних поіменних списків жертв Голодомору 1932–1933 рр., складених Давидковецькою сільською радою. Поіменні списки зберігаються в Державному архіві Хмельницької області.

В ході сталінських репресій було репресовано 82 жителі села. Це були звичайні, прості люди. Їх звинувачували у зраді Батьківщині, за участь в неіснуючих контрреволюційних організаціях і подібне.

Здавалося б, далі життя у Давидківцях покращується. Позаду залишилися страшні роки колективізації, Голодомору 1932-1933 рр., репресії. Але це було не так.

У листопаді 1940 р. Радянський Союз розпочинає війну проти Фінляндії, прагнучи захопити частину її території. Серед тих, хто загинув, були і давидківчани: Перетятко Андрій Григорович, Стасюк Григорій Іванович та Яруш Герасим Маркович.

22 червня 1941 р. тисячі німецьких гармат обвалили вогонь на прикордонні застави. Кількість жителів с. Давидківці, які були евакуйовані, незначна. Люди їхали на підводах, женучи перед собою колгоспну худобу.

8 липня 1941 р. німецькі війська захопили Проскурів. В цей же день німецькі солдати вступили в Давидківці.

В урочищі Нестерів Яр (східна околиця Давидковець) були страчені жителі села: Березюк С. А., Біленька В. М., Біленький Г. П., Даценко Й. Н., Музика Ф. І., Сімчук О. М., Яруш І. Л., Яцунь М. І. За непокору розстріляно: Гайдая М. С., Радецьку Н. Г.

148 хат спалено у Давидківцях. 1944 р., кількість замучених, розстріляних, повішаних давидківчан становила 13 осіб, примусово вивезених до Німеччини – 405 осіб. З неволі не повернулося 17 мешканців села. Нова влада відбирала у селян продовольство, частину відправляла в Німеччину, а частину розподіляла на свій розсуд.

За роки Другої світової війни понад 500 давидківчан пішли на фронт. В ході жорстоких боїв Давидківці двічі переходили з рук в руки. 24 березня 1944 р. село покинула німецька армія.

Тож мешканці розпочали відбудову. Вона була пов'язана з великими труднощами. Були спустошені особисті господарства селян. Більшість втратили індивідуальне господарство та худобу. Не вистачало техніки.

На початку 1950-х рр. люди виживали тільки завдяки власним підсобним господарствам. Влада не бажала забезпечувати фінансування села, забираючи з нього все, що можна було забрати. Оплата праці в колгоспі була дуже низькою, ситуація трохи змінилася аж в 1955–1956 рр.

В середині 50-х рр. були телефонізовані сільська рада, контора. В оселях з'являються радіоточки, в селі починає працювати кіноустановка. Наприкінці 50-х було електрифіковано адміністративні споруди та колгоспне господарство. В 1961 р. починається електрифікація будинків жителів села. У селі діяли цегельний завод, млин, працювало два магазини й одна торговельна лавка, пошта, медичний пункт, школа. В 1969 побудовано шосейну дорогу до траси Хмельницький – Вінниця, і в село почав ходити автобус.

У цей час стартувало будівництво нової школи (1969 р.), оскільки приміщення старої школи стало замалим. Побудували лазню, працював дитячий садок. Було відкрито медпункт з акушерським відділенням. Фонд сільської бібліотеки нараховував понад 7,0 тис. книг.

У другій половині 1980-х рр. змінюється інфраструктура Давидковець: побудовано торговий комплекс і стадіон, село телефонізовано, більшість вулиць були асфальтовані, проведена газифікація.

Давидківчани з великим піднесенням зустріли відновлення незалежності України. Потім були учасниками Помаранчевої революції, Революції Гідності. Десятки жителів села стали на захист України від російського агресора.

Сучасність. Сьогодні Давидківці – одне із наймальовничіших сіл України. Кількість дворів станом на 1 січня 2021 р. складає 917. Зараз у селі Давидківці проживає близько 2,0 тис. осіб. Переважну більшість населення становлять українці. Проживають також представники інших національностей: поляки, білоруси, вірмени, татари, латвійці, євреї, азербайджанці.

У селі функціонують церква, загальноосвітня школа, музична школа, дошкільний навчальний заклад, амбулаторія сімейної медицини, аптека, відділення зв'язку, сільська бібліотека, перукарня, магазини продуктових та промислових товарів, кілька невеликих швейних цехів, майстерня по ремонту взуття.

У приміщенні школи знаходиться історико-краєзнавчий музей.

Екскурсія в музеї

Створено аматорський хоровий колектив «Давидківчани», який має звання народного. Його учасники виступають для жителів села, району, області. «Давидківчани» – дипломанти районних та обласних музичних конкурсів. У репертуарі колективу: українські народні пісні, твори українських композиторів, а також пісні художнього керівника колективу – Василя Цимбалюка.

Мої Давидківці
(сл. та муз. Василя Цимбалюка)

I. У цвіті вишневому,
У співі пташиному
Стоїть, величавіє
Село моє ріднеє.

Приспів:

Мої ви Давидківці,
Мов перлина в колиці ви,
Край дитинства мого –
Найрідніше у світі село.

II.

Ранковими росами,
Ми бігали босими.
Співали під зорями
У вечірнюю пору ми.

Приспів.

III.

Село моє ріднеє,
Село заповітнеє.
Любитиму тебе я,
Ти серце й душа моя.

Приспів.

В селі працює новий (2020 р.) дитячий навчально-виховний заклад «Теремок», в якому нараховується близько 80 вихованців. В цьому закладі працювали і працюють професійні педагоги, вихователі. У різні часи дитячий садок очолювали: Дзіблюк Ганна, Яцунь Ганна, Гуменюк Галина, Смірнова Ірина. Сьогодні на чолі колективу – Бабич Тетяна.

В одному приміщенні знаходилися сільська рада, амбулаторія сімейної медицини і бібліотека.

У фондах бібліотеки нараховується 7,8 тис. примірників книг. Кожного року книгозбірня поповнюється новими виданнями.

Бібліотеку очолювали: Гринь Олександра, Муляр Валентина, Закорчевна Валентина, Ярмощук Лариса, Моргун Ольга, Бондар Віра, зараз – Артемчук Людмила.

У 2020 році село Давидківці стало частиною Хмельницької міської територіальної громади.

Відповідно до Рішення п'ятої сесії Хмельницької міської ради від 21.04.2021 року №31 "Про перейменування Хмельницької міської централізованої бібліотечної системи у Централізовану бібліотечну систему Хмельницької міської територіальної громади та затвердження статуту в новій редакції" Давидковецька бібліотека стала філією Централізованої бібліотечної системи Хмельницької міської територіальної громади.

У 2021 році бібліотека була переведена із приміщення сільської ради у колишній дитячий садок (вул. Зелена, 8/1).

У будь-який час готові прийти на допомогу односельцям сільські медики. В

перші післявоєнні роки тут працювали фельдшери Андрій Вельський і Михайло Гвоздьов. Їхню справу продовжили: Микола Бабій, Лідія Ткачук, Василь Гнатюк. Багато років тут працювали Перетятко Юстина, Коваль Лідія.

На сьогодні в Давидковецькій сімейній амбулаторії – молодий колектив у складі: Варданян Валентини, Лопатовської Лариси, Юрак Валентини.

Відомі особистості. У Давидківцях проживав **Микола Кульбовський** – талановитий подільський письменник, скульптор, музикознавець. Він автор книг, як-от: «Подільська Шевченкіана», «З Подільського кореня», історичного роману «Веремія» та багатьох інших прозорих творів. Микола Михайлович із задоволенням писав для дітей. З-під його пера вийшли такі дитячі твори: «Тарасикові пригоди», «Воронець», «Тончик». У місцевій школі з нагоди 80-річчя від дня народження Миколи Кульбовського було відкрито літературно-мистецьку вітальню.

До творчих людей краю належить і **Зоя Шевчук**. Вона пише вірші, пісні, любить виготовляти декоративні вироби.

Ось один із її поетичних творів:

Батькові

Тебе я шукала так довго...
В селах, містах і краях.
На тебе чекала оселя,
Війною зруйнований дах.

Пустою вже стала та хата,
Лиш бузюк на ній цокотів.
В руках ти тримав автомата
Тому не писав нам листів.

Це все, що сказав мені вісник
І зник, лиш крильми помахав.
Ми знали, ти був в обеліску,
Тому назавжди замовчав.

Шанує бійців твоя донька.
І внуки твої не малі.
За краплі пролитої крові
На захищеній вами землі.

У 2016 р. в Хмельницькій обласній бібліотеці відбулася презентація книги «Медобори» Хмельницького обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України» (11 том альманаху), в якому надруковано вірші давидківчанки **Білецької Надії**. Ця публікація – творчий дебют самобутньої співачки і поетеси.

Ось один з її віршів:

Моїй Україні

Я дочка твоя, Україно!
Маленька частинка твоя.
Навчила співати, навчила любити
Цю землю матуся моя.

Ти вільна, щаслива, багата –
Такою я бачу тебе.
Не буде врага – супостата,
І небо буде голубе.

І будуть народжені діти,
Щоб жити, а не для біди,
Й дитячий сміх буде дзвеніти,
А не канонада війни.

І сонечко ясне засяє,
Сади зацвітуть по весні,
І мати, що сина із бою чекає,
Діждеться його, вір мені!

Живи, Україно, цвіти, Україно!
Хай згинуть усі вороги!
Хай будуть здорові, хай будуть щасливі
Всі дочки твої і сини.

Історія школи. На початку ХІХ ст. здобути початкову освіту простій людині було важко. Не вистачало навіть парафіяльних шкіл, де діти могли б вчитися грамоти, арифметики та основ православної віри. Так, в 1844 р. в Подільській губернії на 713 жителів припадав лише один учитель. За переказами старожилів, у с. Давидківці діяла дяківська школа, де найнятий селянами дяк навчав дітей грамоти.

В 1875 р. в Давидківцях була заснована державна школа. Дані про цю школу знаходимо в «Ведомостях о церкви Свято-Троицкой состоящей Летичевского уезда Подольской епархии в с. Давидковцах за 1910 год». У праці «Приходы и церкви Подольской епархии» Юхим Сіцінський пише про навчальні заклади Давидковець: «В приходе есть две школы: министерское народное училище с 1875 г. и школа грамоты для девочек с 1899 г.».

За даними «Ведомостей о церкви Свято-Троицкой», в 1910 р. в школі навчалось 65 хлопчиків і 12 дівчаток.

У «Списку шкіл по Летичівському повіту на 1917-1918 шкільний рік» вказувалося, що в Давидківцях діє однокласна школа. В школі працювало два вчителі. Період навчання – 2 роки. Скільки учнів тут навчалось, не вказано.

В 1934 р. школа стала середньою. У 1937 р. навчалось 259 учнів. Цього ж року був перший випуск учнів 10 класу – 16 осіб.

До Другої світової війни було п'ять випусків учнів 10 класу. У роки німецької окупації школа була закрита. Після війни вона знову розпочала роботу. У квітні 1944 р. школу очолив Коломієць Яків Архипович.

Перший післявоєнний випуск в Давидковецькій середній школі був у 1952 р. Закінчили школу 20 учнів. Тут навчалися і старшокласники з навколишніх сіл: Бахматовець, Копистина, Івашковець, Лезнева, Масівець, Стуфчинець, Шпичинець.

Кількість учнів в школі зростала, а приміщення для навчання залишалося таким самим. Тому було розпочати будівництво нового приміщення. Воно тривало з 1969 по 1972 рр. На будівництві працювали жителі села, вчителі, учні.

У 1995 р. жителі села, колишні випускники, учні й вчителі відзначали 120-у річницю від часу заснування школи.

Наразі в Давидковецькій загальноосвітній школі I–III ступенів навчається 183 учні, працює 20 кваліфікованих педагогів. Учні школи – учасники і переможці різноманітних конкурсів та олімпіад, беруть активну участь в житті школи й села. Директором вже багато років працює Оксана Володимирівна Кулик.

Історія церкви. Колись в Давидківцях, до будівництва Свято-Троїцької церкви, за переказами, була дерев'яна церква, освячена на честь Святого Івана Богослова. Зі слів старожилів, вона була побудована в XVII ст. і проіснувала до 60-

х років XVIII ст. Поряд з церквою був розміщений цвинтар (сьогодні це частина колишнього профілакторію та окремі житлові садиби).

У 1769 р. була закладена, а в 1791 р. закінчена кам'яна, з дерев'яним куполом церква, зведена на честь Святої Трійці. Значну фінансову допомогу у будівництві Свято-Троїцької церкви надав князь Адам Казимир Чарторийський, якому належало с. Давидківці.

Про існування цієї церкви ми знаходимо відомості в «Деле по ходатайству жителя с. Терешовцы Летичевского уезда Падневича Антония о назначении его дьяком в с. Давыдковцы». Прохання було направлено до єпископа Подільського і Брацлавського Іоанікія в 1800 р. В «Деле...» говориться: «При помянутой Давидковецкой Троицкой церкви приходских указных дворов 146, душ мужских 584, женска пола 414, поля пахотного в три перемены по 10 дней, сенокосу на 36-ть косарей, дом священнический съ садом и огородом...».

Крім приходської церкви, в селі була ще дерев'яна – однокупольна, разом з дзвіницею. У «Ведомостях о церкви Свято-Троицкой состоящей Летичевского уезда Подольской епархии в с. Давидковцах за 1910 г.» сказано: «Приписанных к сей церкви 1 кладбищенская Рождество-Богородицкая, деревянная, устроенная прихожанами в 1853 году из материала снесенной церкви бывшего когда-то селения Бузулинец».

В 1930 р. Свято-Троїцька церква і церква Різдва Богородиці були закриті. Вся церковна діяльність була заборонена, хрести з куполів були зняті, дзвони скинуті, конфісковані і здані на металолом. У Свято-Троїцькій церкві було влаштовано склад мінеральних добрив, а церква Різдва Богородиці була розібрана.

Протягом 1933-1938 рр. Свято-Троїцька церква була перебудована на будинок культури. Для цього була розібрана дзвіниця, каміння використано на фундамент під прибудову між хрестовинами основної будівлі. Дерев'яний барабан купола розібрано і використано на виготовлення дерев'яних конструкцій даху. Після закінчення прибудови міжхрестовинних закутків приміщення храму стало кубовидним. У період цієї «перебудови» було знищено церковну бібліотеку. В 1938 р. реконструйоване приміщення храму стало сільським клубом та конторою колгоспу.

У 1941 р., під час німецької окупації, внутрішнє приміщення пристосовано для виконання церковних потреб та богослужіння. У цьому ж році, на Покрову Пресвятої Богородиці, було освячено престол, відправлено панахиду за убієнними та Велику Літургію на честь Покрови Пресвятої Богородиці.

До 1950 р. богослужіння проводилося в пристосованому приміщенні, але усередині будівлі жителем села М. Лопатовським було реставровано весь вівтарний розпис і дві монументальні картини – «Голгофа» і «Воскресіння Господнє». У 1950 р. перебудоване приміщення храму знову передано під сільський клуб, а під церкву віряни пристосували звичайну глиняну хату.

У 1956–1957 рр. жителі села побудували нову церкву, освятили її на честь Івана Богослова. Вона діє донині. Настоятелем церкви є отець Олександр.

Наразі створено старостинський округ з центром у Давидківцях. Його очолює Олена Степанівна Ярмошук. Село входить до Хмельницької міської територіальної громади.